

val (59. o., 3. f.), vagy a beszédfejlesztés valamelyik szintjének gyakoroltatásával (49. o., 3. f.). A feladatok a nyelv zeneiségére, játékoságára és ritmusára is utalnak.

A félév során végzett munka, az elért teljesítmény mérésére szolgál a 6 mérőlap, melyek a tankönyv utolsó oldalain találhatóak.

A Gyermekvilág szerkezeti felépítése, feladat-típusai tehát azt a célt szolgálják, hogy intenzíven, kombináltan fejlessék — figyelembe véve az eltérő adottságokat — a kommunikációs technikákat, és elvégezze a 2. osztály előkészítését.

DR. JAGUSZTINNE
DR. UJVÁRI KLÁRA

Anatolij Kokorin:

EGY FESTŐMŰVÉSZ NAPLÓJA:
UTAZÁS OROSZ ÉS
MAGYAR VÁROSOKBAN

Anatolij Kokorin:

Puësestvie po l'ubimüm gorodam
(Dnevnik hudožnika)

Sajátos kiadvány, melyben egy orosz festő vall kedvenc városairól. Ez nem lenne különös a számunkra, ha nem lenne legjobban kedvelt városai között Budapest. Moszkváról, Leningrádról és az ősi orosz városokról bőségesen állnak rendelkezésünkre nem csupán orosz, hanem magyar nyelvű forrásművek is. Hazánkról viszont meglehetősen kevés az oroszul és orosz szemszögből készített írás.

Ez a könyvecske egészen más, mint a többi, Budapestről szóló könyv. Ezt a másféleséget személyessége, hangulata adja meg. Mert ez az írás és a betűktől teljességgel elválaszthatatlan illusztráció atmoszférát teremt. Így, ha az olvasó kezébe veszi, és elolvassa a hazánkról szóló részt, szinte biztos, hogy vissza fog lapozni a Moszkvát, Leningrádot, vagy az ősi városokat bemutató oldalakhoz, mert kíváncsi lesz arra, hogyan látja azokat is az immár „közkelkerült” festőművész. Talán emiatt lett volna szerencsésebb, ha a szerkesztés során az országunkat leíró rész került volna előre.

Magyarországra a szerzőt a második világháború, a felszabadító hadművelet sodorta. Ekkor Budapest gyakorolta rá a legnagyobb hatást. Megdöbbenetek egyedi látásmódú, de hiteles rajzai: 1945-ben a rommá lőtt, de fellobozózt házak, a kiégett tankroncs a belvárosi utcán, a sokféle apró boltocska cégérei, keménykalapos úriemberek, kintornás, kalapos, szódás, hátizsákos — valószínűleg cserkész-tiszt —, reverendás pap és még sok más szereplő azokon.

Később még háromszor jutott el hazánkba a ma 81 éves *Anatolij Vlagyimirovics Kokorin*, de utóbb rajzolt és színezett művei — érthető-

en — kevesebb nosztalgiát keltenek a szemlélőben. '67-ben Buda szépsége és egyedülálló volta ejtette ámulatba.

'72-ben a főváros dús kirakatait csodálta, eljutott Szentendrére, Egerbe, Mezőkövesdre, Matyóra, Győrbe. Aztán 1975-ben járt Budapesten kívül Tatán, Komáromban, Sopronban és a Balaton partján, Siófokon. Ezek a „modern” vázlatai azonban másfélék, mint a háború idejéből valók. Örömet inkább az jelent, ha ráismerünk egy-egy sarokra vagy épületre.

A szovjet városokról szintén azt emeli ki, ami az ő fantáziáját megragadta. Gazdag élményanyagot gyűjtött össze hosszú élete folyamán; ezeket halvány színekkel jeleníti, úgy, hogy a szemlélőnek az az érzése támad, mintha elérhető közelségben lennének ezek az utcák, zugok, terek.

A festőművész azt szeretné, ha elsősorban rajzaira figyelnénk, de a szöveges mondanivaló sem megvetendő. A szerkesztést dicséri, hogy az aránylag könnyen érthető, szépirodalmi stílusú részeket válogatták be a kötetbe. Középiszkolás szókinccsel már használható; a ritkább szavakat a végén betűrendbe szedve, kiemelve találjuk (*Horváth Gáborné* munkája), akinek pedig ez nem lenne elég, használhatja a szótárt.

A szövegértés ellenőrzésének módja az, ha az olvasó fellapozza a *Szovjet Irodalom 1975/1-es*, ill. 1985/4-es számát. Az olvasást megkönnyíti, hogy ki vannak téve a hangsúlyok, így aztán gyakorló olvasásra is használható.

A címlapon megjelölt magyarázatokat nem a szöveg közt, ugyanazon az oldalon feltüntetve találjuk, hanem a füzet végén, kiegészítésként. Így ennek használhatósága, visszakereshetősége nehézkes.

A kötet kiváló tanulási segédanyag is lehet, mert a szövegek után feladatsorokat is tartalmaz. Fel lehet ugyan vetni azt a kérdést, hogy ezeket miért nem a szövegek közé helyezte el a szerkesztő, azonban, véleményem szerint ez a megoldás sokkal szerencsésebb. Így egyaránt tudja használni a kezdő nyelvtanuló, az országismereti vizsgára készülő főiskolai vagy egyetemi hallgató, és az érdeklődő olvasó, aki színes és érdekes olvasmányra vágyik — a feladatok ugyanis nem törik meg a szöveget, viszont a jó tagolásnak köszönhetően a megfelelő szövegrészekhez tartozó feladatsorokat könnyűszerrel meg lehet találni. Horváth Gáborné a feladatsorok összeállításánál nagyszerűen betartotta a fokozatosság elvét.

Összefoglalva, tehát jól szerkesztett kiadványt tart kezében az olvasó, amely egyben érdekes, színes olvasmány is orosz nyelven. Sajátosan subjektív látásmódjából kitűnik többek között az, hogy mit tarthatnak rólunk megjegyzendőnek a külföldiek, és, hogy mit tart lényegesnek velünk kapcsolatban egy festőművész, Anatolij Kokorin.

Tankönyvkiadó, Russzkiej jazik.

IFJ. KARLOVITZ JÁNOS